

Bayer Zsolt szívszorító búcsúja Belmondótól

2021 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Joss Beaumont elrepült...

Az a baj, hogy nem emlékszem pontosan, ’82-ben vagy ’83-ban láttam-e el?ször. De az biztos, hogy azóta minden évben egyszer megnézem. Szóval vagy 39-szer, vagy 38-szor láttam eddig – s remélem, még harmincszor látni fogom.

Rituálisan nézem meg. Hiszen nem egy filmet nézek, hanem egy örökre elsüllyedt világot, amelyben például az afrikai haláltáborból megszökött és hazatér? Joss Beaumont, a francia titkosszolgálat legjobb, legügyesebb tisztje úgy sétál vagy egy percet Párizsban Ennio Morricone csodálatos zenéjére, hogy kizárólag fehér emberek vannak mindenütt, a pályaudvaron és az utcán.

Micsoda szörny?ség…

39-szer vagy 38-szor láttam A Profit.

Lehet, most, hogy Jean-Paul Belmondo nincs többé, kénytelen leszek emelni a tétet, és félévente megbámulni mindazt, ami nincsen többé, s ami a mindenség volt nekünk, boomereknek egykoron.

Mi is volt az?

Semmi különös, csak a „kortynyi szabadság, percnyi szabadság, foglár háta mögötti szabadság” itt, a fal szomorú oldalán.

Semmi különös, csak Párizs, a Montmartre, Toulouse-Lautrec, Aristide Bruant, a Rue Saint-Denis prostituáltjai és a Moulin Rouge táncosn?i, a fülledt, b?nös, erotikus és frivol Párizs, a Szajna-part, a Pont-Neuf (s a Pont-Neuf szerelmesei, hogy felidézzünk még egy csodát) – és persze ?. Jean-Paul Belmondo.

Van, amikor barátokkal folytatjuk a rituálét, s együtt nézzük A Profit. S olyankor mondjuk szinkronban a párbeszédeket s az ikonikus mondatokat.

„A croissant a barátomé!” – mondja Beaumont Farges felügyel?helyettesnek, miután a kávézóban összetöri az orrát. „Egy zsernyákos kuszkusz!” – köszön be Beaumont a szállodai szobába, ahol földön ül? arabok éppen kuszkuszt esznek, és a tál közepébe repül az egyik felpofozott rend?r. „Lassan mindenki összefutott már vele rajtunk kívül” – mondja Rosen felügyel?, és tényleg…

De ma biztosan megnézem a Kellemes húsvéti ünnepeket! is 1984-b?l (a Szovjetunió bejelenti, hogy bojkottálja a Los Angeles-i olimpiát, Duray Miklóst megint letartóztatja a csehszlovák rend?rség, a kommunista lengyel titkosrend?rség elrabolja és brutálisan meggyilkolja Jerzy Popie?uszko atyát, a Szolidaritás papját, idehaza pedig a Magyar Nemzeti Bank újabb ötvenmillió dolláros hitelt vesz fel a Nemzetközi Valutaalaptól, hogy jó legyen nekünk), és végig fogom vigyorogni, attól a pillanattól kezdve, hogy Belmondo egy helikopterr?l ereszkedik alá egy jachtra a szeret?jéhez, egészen a legutolsó képkockáig, s újra imádom majd a gyönyör?séges Sophie Marceau-t, a szintúgy gyönyör?séges Marie Laforêt-t, s persze ?t, ahogy csetlik-botlik hazugságai hálójában, s mellesleg megpróbálja meggy?zni a kommunista hivatalnokot, hogy adja neki a munkát. „Ó papa, Marx! Ó papa, Marx!” – s csak suttogni merem: ma megint ezzel kell házalni, ha jót akarsz...

S aztán ott van nekem még a Borsalino, 1970-b?l, s benne a másik ikon, Alain Delon. Ha pedig mélyebb intellektust szeretnék kamaszosan képzelni magamnak, leülök a Kifulladásig elé, és azt sem fogom megbánni. Miképpen a Félelem a város felett megunhatatlan izgalmait vagy a Szabadlábon Velencében der?jét sem.

Semmit sem, ami Belmondo.

Delon nyilatkozta évekkel ezel?tt, hogy nem érti és nem is akarja megérteni ezt a világot. Belmondo sem értette. És nem is kell megérteni. Ez a világ Rosen felügyel? maga, akinek „rothadt az agya”, s akit Belmondo olyan vadnyugatias párbajban l? agyon A Profiban.

Már akkor kikezdték ?t és filmjeit, amikor még élt, s most majd biztosan rákerül a törlend?k listájára, mint annyi sok más csoda, például szegény Louis de Funès vagy Catherine Deneuve – s minden, ami szép, ami normális, ami élet, hogy a semmi lépjen a helyére. De Bolond Pierrot itt marad velünk örökre, s a ma ligne de chance – vagyis: a mi szerencsénk.

Ez a mi szerencsénk.

Mi vagyunk ugyanis a legutolsók, akik élhettünk a normális világban, s akiknek még volt hova vágyakozniuk, mi vagyunk a legutolsók, akiknek még volt emberhez méltó gondjuk.

39-szer vagy 38-szor láttam A Profit. 39-szer vagy 38-szor izgultam át a végét, s reménykedem újra és újra, hogy a helikopter felé ballagó Joss Beaumont ?rnagyot mégsem lövik le. De mindig elhangzik a parancs: „Meg kell állítani!” – és a képességtelen, ostoba és gonosz Farges felügyel?helyettes megállítja. Megöli.

Ahogy a képességtelen, ostoba és gonosz huszonegyedik század öli meg a huszadik század második felét, amelyben még legutoljára volt érdemes élni.

De nekünk legalább itt maradt ?, Jean-Paul Belmondo. Aki most felszállt arra a helikopterre és elrepült.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló